

Μανώλης ο Αθηναίος

Αγαπητή σύνταξη,

Είναι κάτι θέματα που αφορούν σε όλους μας, είμαστε μια κοινωνία, η παροικία μας.

Είδα στον Τύπο ο Σύλλογος Αθηναίων να διαμαρτύρεται γιατί ένας δημοσιογράφος κατηγόρησε την ιεροσυλία που έκαναν παλαιότερα κάποια μέλη του.

Ιεροσυλία έτσι μόνο μπορεί να χαρακτηριστεί η καταστροφή ενός μνημείου. Και ρωτάει τον δημοσιογράφο με ποιο δικαίωμα επικρίνει μια

πράξη του Συλλόγου. Εγώ θα ρωτούσα το Σύλλογο αυτόν,

“Με ποιο δικαίωμα έκαναν τον Μανώλη, από τους πρώτους Έλληνες σ’ αυτή τη χώρα, με ποιο δικαίωμα τον έκανα Αθηναίο;”

Είναι τεκμηριωμένο ιστορικά ότι ο άνθρωπος καταγόταν από την Ύδρα. Κι αν ήθελαν να δείξουν κάποιο σεβασμό και προβολή στην ιστορική παρουσία της παρούσας του Ελληνισμού στην Αυστραλία έπρεπε να τιμήσουν το μνημείο, να

το καθαρίσουν, να το περιβάλλουν, να το σεβαστούν.

Τα αρχαία μνημεία δεν χρειάζονται ανακαίνιση.

Είναι ο εγωισμός, που κάποτε είναι μεγαλοφάνταστος, να προβληθούμε πως κάτι κάναμε, να προβληθεί το όνομά μας.

Για την όλη ενέργεια κίνητρο ήταν η αυτοπροβολή. Γιατί κι οι άνθρωποι που έβαλαν το όνομά τους εκεί, είμαι σίγουρος, δεν το επέλεξαν από μόνοι τους.

Κι ύστερα πόσοι και ποιοι είναι οι Αθηναίοι που συνέβαλαν στην... αναστήλωση;

Είμαστε μια κλειστή κοινωνία και ξέρουμε και την καταγωγή ο ένας του άλλου.

Μόνο το όνομα μιας κυρίας είδα που... κάπως δικαιούται το “Αθηναία”, γιατί το Λαύριο είναι πιο κοντά στην Αθήνα από την Ελασσόνα ή την Τρίπολη.

Η ενέργεια που ξεκινάει από κίνητρα αυτοπροβολής είναι λανθασμένη, ας το δεχτούν και η σημερινή διοίκηση και μέλη του Συλλόγου, το είδαν και το δέχτηκαν και το ομολογούν στην πλειοψηφία οι συμπάροικοι.

Ο συγχωρεμένος ούτε ιδιαίτερη προσωπικότητα ήταν ούτε Αθηναίος. Μια σελίδα κι απαρχή της παρουσίας του Ελληνισμού στη χώρα αυτή.

Η καταστροφή της επιτάφιας στήλης, το ξαναλέω, ήταν ιεροσυλία.

**Με εκτίμηση
Γρηγόρης
Χρονόπουλος**

Για σένα μάνα

Σήμερα μάνα που γιορτάζεις, μέσ’ την καρδιά μου στάξεις μύρο και γιασεμί.

Σε ευχαριστώ μάνα που κάποια μέρα μ’ έφερες στη γη, έστω κι αν βρέθηκα πρόσφυγας μέσα στην ίδια μου την πατρίδα, πριν καλά καλά αντικρίσω το φως της ημέρας.

Έστω κι αν έπειτα από χρόνια βρέθηκα μετανάστης σ’ αυτή την μακρινή κόχη που τη λένε Ωκεανία.

Προικοδοτώντας με όμως γενναιόδωρα, μου έδωσες τη σιγουριά και την ασφάλεια στα ίδια μου τα χέρια. Με δίδαξες με τις ουσιοδέστερες και ευγενέστερες αξίες της ζωής.

Μου φύτεψες μεσ’ την καρδιά αγάπη, πίστη, ελπίδα και μου είπες τώρα πέταξε για με, για άλλη πατρίδα.

Κι αν μάνα μας χώρισαν στεριές και απέραντα πελάγη κι αν πέρασαν χρόνια πολλά κι άμα διαβήκανε πολλοί καιροί, δεν πέρασε μέρα που να μην ζήσεις μέσα στην σκέψη μου.

Καμιά φορά άμα το συλλογιέμαι μαραίνεται η καρδιά μου, σαν το χλωροκομμένο ρίγανο που το βοσκάει η φλόγα.

Ύστερα πάλι μπόλικο θλίβομαι σαν την όψη σου, βαθιά σαν τα πηγάδια, κι όντως καμιά δύναμη, κανένα σήμαντρο, κανένας πειρασμός, ούτε κανένα άλλο υποκατάστατο μπορεί να αντικαταστήσει την φλόγα που καίει μέσα μας για σένα μάνα.

**Γιάννης Δήμου
Bexley**

ΟΡΟΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Οι αγαπητοί αναγνώστες - επιστολογράφοι μας θα πρέπει να λαμβάνουν υπ’ όψιν τους τα εξής:

1. Οι χειρόγραφες επιστολές θα πρέπει να είναι καθαρογραμμένες, όχι μεγαλύτερες από τρεις σελίδες και να μην περιέχουν υποτιμητικούς χαρακτηρισμούς ή ύβρεις κατά προσώπων ή φορέων.

2. Να αναγράφεται το τηλέφωνο του αποστολέα, το οποίο δεν πρόκειται να δημοσιεύεται ούτε να δίδεται σε άλλους αναγνώστες.

3. Οι επιστολές θα πρέπει να είναι αυθεντικές και όχι αντιγραφές άλλων κειμένων ή άρθρων, και να αποστέλονται για αποκλειστική καταχώρηση στον “Κόσμο”. Επιστολές που έχουν δημοσιευθεί σε άλλα έντυπα δεν θα δημοσιεύονται στον “Κόσμο”.

4. Οι επιστολογράφοι μας θα πρέπει να είναι υπομονετικοί σχετικά με το χρόνο αναμονής μέχρι τη δημοσίευση της επιστολής τους καθώς τηρείται σειρά προτεραιότητας. Οι επιστολές που λαμβάνουμε μέσω email (kosmos@kosmos.com.au) για τεχνικούς λόγους δημοσιεύονται γρηγορότερα.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Ο “ΚΟΣΜΟΣ” απλά φιλοξενεί τα γράμματα των αναγνωστών. Αυτό δεν σημαίνει ότι συμφωνούμε ή διαφωνούμε με τα κείμενα που δημοσιεύονται, την ευθύνη των οποίων φέρουν στο ακέραιο οι συντάκτες τους.

Ζητείται Ειλικρίνεια

Αξιότιμε κ. Διευθυντά, καλημέρα σας και Χριστός Ανέστη. Πλούσια η ειδησεογραφία τον τελευταίο καιρό. Πλούσια και η αρθρογραφία, με φτωχή, ωστόσο, θεματολογία, που περιφέρεται δυστυχώς γύρω από την οδυνηρή οικονομική θέση, στην οποία περιέπεσε η χώρα μας και ο λαός μας.

Επι σειρά ετών οι εξυπνότεροι, οι σοφότεροι, ειδικότεροι, σπουδαιότεροι, δημοκρατικότεροι αοριστολόγοι, γνωστοί πρωταγωνιστές της καθημερινότητας κατάφεραν να ροκανίσουν, οι χαραμοφάηδες, το σπουδαιότερο μεταξύ των χαρακτηριστικών που χρειάζεται ένας λαός για να προκόψει και να επιβιώσει: Την Ειλικρίνεια.

Εκδότες, μεγαλοεργολάβοι, πολιτικοί ταχυπλουτιστές, παρατρεχάμενοι συνδικαλιστές έστησαν γλέντι τρελό, ξεχνώντας ότι κάποτε φτάνει η στιγμή της πληρωμής για το φαγοπότι και τον χορό.

Κάτι που οι ταπεινότεροι των λαϊκών μαζών γνωρίζουν και ίσως γι’ αυτό ξέμειναν μακράν να κοιτούν με δέος. Η στιγμή αυτή έφτασε και ο λογαριασμός δυστυχώς έπεσε σε όλους, δικαίως ή αδικώς.

Επειδή όμως υπάρχουν και τα χειρότερα, πρέπει να δούμε και να γνωρίσουμε σε ποια σημεία σφάλαμε και ποια νέα πορεία πρέπει να χαράξουμε.

Διότι κάπου είναι μύθος ότι δεν φταίξαμε όλοι. Παράδειγμα το ασφαλιστικό. Ποιός Έλληνας στην πόλη ή το χωριό δεν απασχόλησε οικονομικό μετανάστη, χωρίς ένσημα, χωρίς ασφάλεια, στα εργοστάσια, στα σπίτια, στα νοικοκυριά;

Υπάρχει κάποιος που να μην έκτισε ή συμπλήρωσε κτήμα λαθραίο; Μήπως κάποιος που να μην πίεσε, ικέτευσε για διορισμό τέκνου, ανηψιού, ανηψιάς στο δημόσιο;

Και πόσα ακόμη που, ενώ νομίσανε κάποιοι ότι τους βελτίωναν τη θέση, ουσιαστικά τους έμπλεκαν στην πελαταιακή κατάσταση των πολιτικών γραφείων.

Τώρα τελευταία μάλιστα, σύμφωνα με τα ρεπορτάζ των εφημερίδων, αρκετοί από τα αρπακτικά χαραμοφάηδες, προτίμησαν να βγάλουν χρήματα εκτός Ελλάδας, με σκοπό να τα... σώσουν, οι αλητοπρωταγωνιστές του χάους, άσχετα αν έτσι προκαλούν βαθύτερες πληγές στο τόπο τους.

Αλήθεια, αν κάποιος από τους χαραμοφάηδες αλητοπρωταγωνιστές του χάους αγόρασε σπίτι σε προάστιο του Λονδίνου, άραγε θα τον δουν με συμπάθεια οι νέοι γείτονες του, όταν ξέρουν ότι πήδηξε από το καράβι, δηλαδή την πατρίδα του, σαν ποντίκι που εγκαταλείπει το καράβι, με την πρώτη σταγόνα νερού;

Ποιός ξέρει; Ίσως μετρήσει η εξυπνάδα, ίσως η ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ.

Για το πρώτο, ο κύκλος της πολιτικής έχει φροντίσει. Για το δεύτερο όμως, η γη τρέμει κάτω από τα πόδια μας.

Με λίγα λόγια... “την έχουμε βαμμένη”.

Ευχαριστώ εντίμως για την φιλοξενία

**Θωμάς Καλλίδης
Chester Hill**